

יותר — צריך שיהיו מוחזקים למלחמה עתידה במהפרות-מקלט תת-קרקעיות או מאובטחות-בפני-פצצות. על-מנת שיהיו מוגנים דים בפני נשק אטומי, הפצצות והפגזות;

● אסור שהעוצבות והיחידות תוספנה להיות גדולות וכבדות-תנועה כפי שהנך, כי במלחמה עתידה יהיה כרח להעמיד את „ניירות“ הגייסות כקודמת לכל;

● לעומת זאת, על אף הקטנת תקני-אדם בעוצבות, יהיה הכרח בהגדלת עצמת האש, ולדעת מומחים — הדבר אפשרי בהחלט;

● צריך שבכל מקום תהיינה מצויות במידה-מספקת עתודות מקומיות וניידות חזקות, אשר תח-סומנה מחדש את הפרצות שתובקענה על ידי כלי-נשק אטומיים, ארטילריה או טנקים, ואשר תלחומנה, תוך פרקי זמן שעדיין יש בהם כדי להועיל, לחימה-שלימש להדברת גייסות מוטסים שנחתו מאחורי החזית. מעל לכל, צריך שתעמודנה בנקודות ההכח, פוזרות ולא במרכז, עתודות מרובות — ניידות ובעלות עצמת אש חזקה — אשר תוכלנה לנהל פעולת הגנה-גמישה לכל עומקו של מרחב ההתנג-דות, וכן לבלום עוד בשעה הנכונה את הבקעות היריב, לכשתקרינה, או אף למנוע בעדן;

● יש לשאוף למיכון ומינוע מרחיקי זכת של הר-צבא, על-מנת שניתן יהיה להתיצב בשעה הנכונה, וביכולת-פעולה מספקת, כנגד המבקעים המתהווים במהירות של יריב חזק ובעל ניידות מובהקת;

● אין לקים בעתיד את האספקה והפינוי אך ורק באמצעות ישרדות כלי-רכב הרתוקות לכבישים ו-דרכים, כי אם על-ידי הליקופטרים וטיפוסי-מטוסים אשר נועדו והותאמו במיוחד לכך. הללו מסוגלים

מקסיקה ואימו

מחשבות והצעות של קצינים אמריקניים

באחד מגיליונות ש.ז. של „ירחון כוחות הקרב“ של צבא ארה״ב, מופיעות שתי רשימות הנשענות על נסיונם של כותביהן והן מעלות גישות והצעות בתחום הטקטיקה-של-שדה-הקרב (ובמקצת — אף בתחום האימוץ לקראת שדה-הקרב). הקפיטן „איזי“* כותב, ברשימתו הניתנת-להל, על —

האבדות ביום-הקרב הראשון

חיל-רגלים שהוא ביומה הראשון בפעולות קרב, מצטברים לפנינו הסברים אפשריים רבים לאחוז האבדות הגבוה: העדרה של הנהגה מנוסה, וזרותו של שדה-קרב ממשי, פתח, — וכל אלה יתו, ועוד דברים רבים. אולם, מיד משמוצאים אנו תשובות מגששות אלו לשאלתו של אותו קורפורל מזוקרת ועולה לפנינו שאלה חשובה עוד יותר:

„תמה אני“, אמר לי קורפורל קשיש ואפור-שער בבוקר אחד, ליד פתחו של בית-חולים — „מדוע יורה בי משהו ביום הארור הראשון, בכל פעם שמשליכים אותי לתוך קרב?“

שעה שבדקים אנו את נסיונה העגום של כל יחידת

* קל — כנוי חתימה.

מה ביכולתנו לעשות כדי למנוע את אבידות היום הראשון? מנהיגות לקויה היא הסיבה העיקרית לאבידות היום הראשון. אין די לומר: "לכל אחד מוכרהה פעם להיות פעם ראשונה", וכן אין די להניח כי מנהיגות שהיתה טובה בתקופה שבטרם קרב בהרצח תוסיף ותהיה טובה גם בקרב. המסקנה היחידה, אולי, שניתן להסיקה באשר למנהיגות היא זאת: ראה את המנהיגות בקרב. הראשון כענין בפני עצמו, אל תניח הנחה לעתיד כלשהי, ובל ידיו לך אשליות לגבי מידת הממש והתכליתי שבה. במשך הזמן יתגלה יסודי-האימון שהוטמן באנשים, והמוכשרים ביותר — הם שינתרו בחיים; אולם הבעיה היא כיצד להפחית את דמי-הלימוד של התפתחות זאת (דמים ממש) עד למינימום.

סיבה אחרת לאבידות בלתי-הכרחיות נעוצה בחיילים-הפרטים — כולל המפקדים. במשך השעות והימים שלפני התקלם ממש עם האויב, אין הם מועסקים דו-הצורך — בעוד שקיימים דברים רבים לעשותם. על המפקדים לדאוג לכך. תכופות מדי מרשים הם לעצמם את המתודות של עצלות, ואנשיהם נוטלים דוגמה מהם.

מה צריכים אנשים אלה לעשות במשך התקופות ה- שקטות? ראשית, עליהם להכין שוחות-שועל הולמות. שנית, עליהם לשפר את מערכת-ההגנה שלהם, על ידי שיקימו עמדות-תצפית, ויבדקו את סידורי הקשר שבין איש-לאיש. שלישית, על המפקדים להטיל תובות מפורשות על כל איש; חייבים הם ליצור עבודה אם יש צורך בכך, באופן שלכל אורכה של שדרת הפיקוד, הן ב"מעלה" והן ב"מורד" תקום תנועה מתמדת, של בקורת מכאן ודיווח מכאן. הבטחון הוא, כמובן, הדבר הראשון שטעון בדיקה, אולם הקשר ומידת הממש שבתצפית-הלילה חשובים לא פחות.

עלינו להביא מראש בחשבון את גורם המהומה השוררת בשדה-המערכה. אימון על ידי תרגילים בתנאי אש-חיה ותוך ביום שאון הקרב, הוא טוב ויפה כשלעצמו בגבולות האפי-שרירות שלו. אולם דרוש משהו יותר מזה. על האנשים לדעת מה לעשות שעה שנראה להם כי ניתנת עליהם אש הבאה מצד כוחות-יגוראנו. עליהם לדעת איך לנהוג באבידות. עליהם לתדול מצחוק. על ה"בלבולים" המתרחשים בתמרונים שלוש-ימים בהם נתנו פעם, ולהתחיל להבין שאותה "בלבולת" לא היתה אלא בגדר צלח התוויר של זו העלילה להתחלות במציאות.

על היחידות לקבוע סידורים מראש, בפרטים רבים ככל האפשר — לקראת אותו רגע בו יירו עליהן בפעם הראשונה. אילו הייתי שוב מפקד מחלקה, הייתי מעביר את מחלקתי,

(*) כאן, ובכמה מקומות להלן, מתכוון בעל הרשימה בראש וראשונה לתנועה באניות-גייסות — לפי שנסיון צבא ארצה מתבסס על משלוחי הגייסות אל זירות שמעבר לים.

בתקופת-האימון האחרונה שלפני המשלוח לזירת הקרבות, דרך תרגיל אשר תוכנן במיוחד כדי להרגיל את המחלקה לאותה צורת החיים אשר אפשר ויצטרכו לחיות בה באזור הקרב במשך שנים או שלוש¹ הימים והלילות הראשונים. תרגיל מעין זה היה מאפשר לאנשים ולמפקדיהם לבצע את תהליך הסתגלותם האישית לתנאים אלה, הנקרים לו לאדם אחת בחיים. התרגיל היה דורש ממחלקה הטעונה חגור-קרב מלא לצעוד מתוך שטח-כיננס שלי, "נמל" או "שדה-תעופה" מדומים, לעשות את הלילה בעמדה טקטית שבסמוך מאחרי קו-המערכה, ולמחרת בבוקר לתקוף יעד-מחלקתי.

בכל הדרישות האלו יש לשים דגש חזק על הרעיון, כי מטרתו האמיתית של התרגיל היא ללמוד כיצד להשאר בחיים על אף היותך "ירוק". בתרגיל ההתקפה, למשל, ילמדו המפקדים כי יש ביכולתם לעשות הערכות-מצב מציאותיות יותר, אם יקחו בחשבון את נטית אנשיהם לרוץ ולשכב לתפישת מחסה, מיד עם הפתח האש עליהם.

מפקדי יחידות יכולים להפיק תועלת משעות רבות ה- עומדות לרשותם במשך התנועה² לאנור-הקרב — שעות שאחרת יבויבו ללא תועלת — אם ינהלו שיחות עם אנשיהם בענין מצבים משוערים שונים. בדרך זו, למשל: "גיוס, הגן מפקד כיתה באגף-המחלקה הימני, אש מק"ב אויב עברה מעל לראשך והחטיאה אותך. אולם שניים מאנשיך נפגעו. מה תעשה אתה?"

אפשר והתשובות לא תהינה מזהירות, אולם אין זה חשוב: הדיון בבעיה יגרום לאנשים שיתשובו על אודות ההבדל העצום שיגרם על ידי תחמושת-חיה הנורית כלפיהם, ובכל שירבו לחשוב מה לעשות כדי להשאר ברי-תכלית לקרב, כן יצטרכו מפקדיהם לדאוג פחות לאפשרות שמא אנשיהם אלה יהוממו ויודחמו עד היתם בלתי מועילים בשדה הקרב.

סוג זה של אימון — תכליתיותו רבה ביותר בדמה הנמוכה ביותר, אם יראה מפקד היחידה את אנשיו כשהם יושבים על הסיפון, או מתכנסים בקבוצות צפופות בפינות תאי מגורי הגייסות שבאניה, ומשוחחים על נושאים אלה עם מפקדיהם, כשהם מחשבים את הדברים שיש לעשותם משתעלה היחידה בחוף — הרי שעליו להיות מרוצה באמת. תפקידו הבא הוא לבנס את מפקדי-המשגה, כדי להבטיח שתגובת-השרשרת³ שנתהוותה כאן תוסיף להתקיים בפועל. אין זו כלל התשובה לקורפורל שנפגע פעמיים, אולם זהו הדבר שיוכל מפקד מחלקתו לעשותו על מנת למנוע אבידות יומראשון — אם יוטל עליו עוד פעם להביא מחלקה אל זירת מלחמה. זהו רמז לאותו ניתוח אשר אנשי הרגלים חייבים לנתח בעיות דומות רבות, באם רצוננו כי האבידות תוגבלנה למינימום, וכי נוסף לזכות במלחמות בעתיד.

בתחום אחר — חיפוש הדרך הנכונה כיצד לפגוע באויב — דנה רשימתו של קול-לווי⁴ גיימס ו. גראהאט, אשר תכנה (שעליו, כמובן, ניתן לחלוק — ובודאי יש חולקים עליו גם בתוך צבא ארצה⁵, עצמו) מתבטא בשמה:

האם תמיד עלינו להסתער?

איש אינו טוען בדצינות כי, מהשוטלה עלינו משימת התקפה, יהיה עלינו לעשות איזה דבר אחר מאשר להסתער על יעד, שחורשים אנו כי תפוס הוא על ידי האויב. אולם

האם, בהתקפה, עלינו תמיד לתקוף את היעד? — משתמש אני במונח "הסתער" במובנו המדויק — פריסה, אש הסתערות ורובים מכודנים.